

UZASADNIENIE

D. C. został oskarżony o to, że: w okresie od dnia 6 czerwca 2014r. do dnia 29 lipca 2014r. w W. będąc właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku przy ul. (...) w W. udaremnił przeprowadzenie czynności inspekcyjno-kontrolnych przez Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego dla m. S. W. poprzez nie wpuszczenie inspektorów Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego m. S. W. do w/w lokalu mieszkalnego, **tj. o czyn z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane**

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. C. od dnia 28 stycznia 2013 r. był właścicielem spółdzielczego własnościowego lokalu mieszkalnego o nr (...) o powierzchni 28,63 m2 w budynku przy ul. (...) w W.. Umową darowizny z dnia 21 listopada 2014 r. D. C. przekazał w/w lokal swojej córce P. C..

Dowód: akty notarialne - k. 117-121; informacja naczelnika US W. M. – k. 116; pismo Sp. Budowlano Mieszkaniowej (...) – k. 55

D. C. zgłosił Radzie Nadzorczej i Zarządowi (...) (...) rozpoczęcie prac remontowo-modernizacyjnych lokalu nr (...), które miały nie wymagać zgód administracyjnych. Prace polegać miały na rozbiórce, przebudowie, montażu i remoncie obiektu budowlanego. Zarząd (...) (...) zdecydował się powołać komisję ustalającą prawidłowość prowadzonych przez D. C. zgłoszonych prac.

Wskazano, że w przypadku wykroczenia poza ramy „remont” wymagane jest uzyskanie decyzji administracyjnej zezwalającej na prowadzenie zamierzonych robót budowlanych. D. C. natomiast nie dokonał zgłoszenia robót właściwemu organowi.

Dowód: opinia techniczna z dnia 29 stycznia 2014 r. – k. 11-15

Spółdzielnia Budowlano-Mieszkaniowa (...) wniosła o przeprowadzenie kontroli prowadzonych robót budowlanych w lokalu nr (...) w budynku przy ul. (...) w W. przez D. C..

Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego dla (...) W. wszczął postępowanie wyjaśniające w wyżej wskazanym zakresie sygn. (...). (...). (...).137.2014.ES.

Pismem z dnia 20 maja 2014 r. Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego dla (...) W. D. C. został zawiadomiony o tym, że w dniu 06 czerwca 2014 r. o godz. 12:30 zostaną przeprowadzone oględziny w sprawie przebudowy lokalu nr (...) w związku z czym powinien udostępnić obiekt i udzielić wyjaśnień, a także przedstawić odpowiednie dokumenty dot. przedmiotowej sprawy.

D. C. w/w pismo odebrał w dniu 27 maja 2014 r. Mężczyzna we wskazanym terminie na oględziny nie przybył w związku z czym lokalu nie udostępniono.

Jednocześnie stwierdzono ingerencję inwestora z lokalu nr (...) do ogólnego pionu elektrycznego budynku (...) 11. Na powyższe właściciel budynku (...) nie wyraził zgody bez przedstawienia aprobaty dystrybutora energii elektrycznej.

Dowód: zawiadomienie k. 9, protokół oględzin robót budowlanych k. 7-8, (...) -k. 10

Pismem z dnia 11 czerwca 2014 r. Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego dla (...) W. D. C. został zawiadomiony o tym, że w dniu 02 lipca 2014 r. o godz. 08:30 zostaną przeprowadzone oględziny w sprawie przebudowy lokalu nr (...) w związku z czym powinien udostępnić obiekt i udzielić wyjaśnień a także przedstawić odpowiednie dokumenty dot. przedmiotowej sprawy.

D. C. w/w pismo odebrał w dniu 17 czerwca 2014 r. D. C. we wskazanym terminie na oględziny nie przybył w związku z czym lokalu nie udostępniono. Stwierdzono doprowadzenie ogólnej instalacji elektrycznej do prawidłowego stanu, a instalacja samowolnie doprowadzana do lokalu nr (...) – odłączona od ogólnego pionu elektrycznego.

Dowód: zawiadomienie k. 5, protokół oględzin robót budowlanych k. 3-4 , (...) - k. 6.

Pismem z dnia 07 lipca 2014 r. Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego dla (...) W. D. C. został zawiadomiony o tym, że w dniu **29 lipca 2014 r. o** godz. 11:30 zostaną przeprowadzone oględziny w/w lokalu w związku z czym powinien udostępnić obiekt i udzielić wyjaśnień a także przestawić odpowiednie dokumenty dot. przedmiotowej sprawy.

D. C. w/w pismo odebrał w dniu 11 lipca 2014 r. D. C. we wskazanym terminie na oględziny nie przybył w związku z czym lokalu nie udostępniono.

Dowód: zawiadomienie - k. 2, protokół oględzin robót budowlanych k. 20-21 , pismo z dnia 02.03.2017 r. - data wpływu 09.03.2017 wraz załącznikami w postaci (...) i protokołów kontroli robót budowlanych oraz zawiadomieniami – k. 146

Nadto każdorazowo D. C. pismem był informowany o możliwości ustanowienia pełnomocnika w przypadku braku możliwości osobistego stawiennictwa w celu umożliwienia przeprowadzenia czynności kontrolnych.

Dowód: zawiadomienia oraz zeznania świadka **E. S.** - k. 18, 142-143

D. C. w terminach wyznaczonych przez Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego dla (...) W. na przeprowadzenie kontroli nie odbywał żadnych podróży (...).

Dowód: pismo (...) Lot z załącznikiem - k. 192-192a, 197-198, pismo (...) k. 204

Oskarżony D. C. słuchany w postępowaniu przygotowawczym (k. 83) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie pamięta do kiedy był właścicielem mieszkania nr (...) przy ul. (...). Tłumaczył, że w czasie kiedy był jego właścicielem nigdy nie doszło do sytuacji by ktokolwiek próbował do niego wejść i nie został wpuszczony. Oskarżony podniósł, że w przedmiotowym lokalu fizycznie nie mieszkał. Wskazał, że po otrzymaniu pisma od (...) o ukaraniu go grzywną udzielił odpowiedzi, w której wskazał, że jest właścicielem w/w lokalu.

Przed Sądem w dniu 25 listopada 2016 r. (k. 123-125) oskarżony D. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że prowadzi kilka przedsiębiorstw, w okresie objętym zarzutem kończył duży projekt i nie było go wówczas w domu w W., co potwierdziło jak tłumaczył biuro LOT-u. Oskarżony podniósł, że przyczyną całej sprawy jest niechęć do niego nowego zarządu Spółdzielni za to, że współpracował wcześniej ze starym zarządem. W 2007 r. jak podał wystąpił z propozycją odremontowania w całości budynku pod warunkiem umieszczenia na nim reklamy. W rezultacie doszło do remontu za który zapłacił ok. 1, 5 mln zł, a sama spółdzielnia otrzymała ok. 0,5 mln z samej reklamy. Zakupił wówczas mieszkanie nr (...) oraz planował zakup przyległego do mieszkania starego nieczynnego komina, jednakże podczas zmiany zarządu na nowy, który ostro sprzeciwiał się umieszczeniu na budynku reklamy doszło do konfliktu. Nowy zarząd stwierdził, że będzie miał problem z jakimkolwiek remontem mieszkania. Dalej oskarżony tłumaczył, że w kupionym mieszkaniu po remoncie nikt nie mieszkał.

Przed Sądem w dniu 2 marca 2017 r. (k. 141-142) oskarżony D. C. ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia, w których kategorycznie zaprzeczył, aby udaremniał kontrolę. Podkreślał, że nikt nie mieszkał we wskazanym mieszkaniu, a korespondencja docierała z różnym skutkiem. Oskarżony tłumaczył, że jest osobą zapracowaną, a terminach wskazanych w zarzucie nie było go w W.. Cała sprawa jest złośliwością ze strony władz spółdzielni.

Wskazał, że korespondencja docierała pod adres G., gdzie ma miejsce zamieszkania jak również znajduje się małe biuro. Dodał, że na biurku leżała cała sterta, którą sam część przeglądał, a część jego sekretarka.

Oskarżony po odczytaniu wcześniej złożonych wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego oraz wcześniej złożonych przed Sądem potwierdził je w całości.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których nie przyznał się on do zarzucanego mu czynu. Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy sąd uznał, że wina oskarżonego D. C. odnośnie zarzucanego mu czynu, jak i okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości. Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zgromadzonej w sprawie dokumentacji w postaci zawiadomień o terminach kontroli, protokołach z podejmowanych czynności oraz na zeznaniach specjalisty Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego E. S. jak również aktów notarialnych czy też pismach (...).

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie wynikającą ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji oraz zeznań specjalisty Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego dla (...) W. było to, że próby przeprowadzenia kontroli lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. były dokonywane w ramach postępowania administracyjnego (...). (...). (...).137.2014.ES dotyczącego przebudowy lokalu nr (...) w budynku mieszkalnym wielorodzinnym przy ul. (...) w W..

Przymiotu wiarygodności odmówić należało wyjaśnieniom oskarżonego D. C., w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu stanowią one jedynie formę obrony, przyjętą przez niego na potrzeby postępowania. Zmierzały przy tym one do uwolnienia go od odpowiedzialności karnej. Analiza tych wyjaśnień prowadzi jednak do wniosku, że była to obrona nieudolna i sprzeczna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Na wstępie wskazać należy, że linia obrony oskarżonego ewoluowała w zależności od etapu prowadzonego postępowania. Oskarżony pierwotnie w toku postępowania przygotowawczego podnosił, że w czasie kiedy był właścicielem lokalu nr (...) przy ul. (...) nigdy nie doszło do sytuacji by ktokolwiek próbował do niego wejść i nie został wpuszczony. Oskarżony podał także, że po otrzymaniu pisma od (...) o ukaraniu go grzywną udzielił odpowiedzi, w której wskazał, że nie jest właścicielem w/w lokalu. Tymczasem powyższe wyjaśnienia są sprzeczne z treścią aktów notarialnych (k. 117-121) z których wprost wynikało, że oskarżony od dnia 28 stycznia 2013 r. był właścicielem spółdzielczego własnościowego lokalu mieszkalnego nr (...) o powierzchni 28,63 m² w budynku przy ul. (...) w W., który następnie umową darowizny z dnia 21 listopada 2014 r. przekazał swojej córce P. C.. Nie budzi zatem wątpliwości, że oskarżony D. C. w okresie objętym zarzutem opisanym w akcie oskarżenia był właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) położonego na ulicy (...) w W. w którym prowadził roboty budowlane, wymagające uzyskania odpowiednich zgód administracyjnych.

Natomiast w toku postępowania jurysdykcyjnego linia oskarżonego sprowadzała się do twierdzeń, że w terminach wyznaczonych kontroli nie było go w W., a sama korespondencja docierała do niego z różnym skutkiem. Mając na względzie zgromadzone w sprawie materiał dowodowy w postaci pism z (...) nie sposób było dać wiary tym twierdzeniom. I tak pismem z dnia 09 maja 2017 r. (k. 192-192a) (...) nie potwierdziły realizacji podróży oskarżonego na trasie W.-W. w dniu 06 czerwca 2014 r. i w dniu 29 lipca 2014 r. oraz na trasie W. – S. w dniu 02 lipca 2014 r. dołączając do pisma wykaz podróży oskarżonego D. C. w okresie od 01 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r.

Powyższe stanowisko (...) potwierdziły również w piśmie z dnia 08 czerwca 2017 r. (k. 197-198). Kolejnym pismem z dnia 01.08.2017 r. (k. 204) wprost wskazano, że „w bazie zrealizowanych biletów pasażerskich na rejsowych połączeniach krajowych brak jest danych o przelotach liniami pasażera o nazwisku D. C. na trasie W.-W. w dniu 06 czerwca 2014 r. i w dniu 29 lipca 2014 r. oraz na trasie W. – S. w dniu 02 lipca 2014 r.”

Nie budzi również wątpliwości, że oskarżony każdorazowo został prawidłowo zawiadomiony przez Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego dla (...) W. o terminie kontroli i udostępnieniu lokalu.

I tak pismem z dnia 20 maja 2014 r. o kontroli w dniu 06 czerwca 2014 r. o godz. 12:30. Oskarżony odebrał w/w pismo w dniu 27 maja 2014 r. ((...) - k. 10).

Następnie pismem z dnia 11 czerwca 2014 r. o kontroli w dniu 02 lipca 2014 r. o godz. 08:30. Oskarżony odebrał w/w pismo w dniu 17 czerwca 2014 r. ((...) - k. 6).

Kolejno pismem z dnia 07 lipca 2014 r. o kontroli w dniu 29 lipca 2014 r. o godz. 11:30. Oskarżony odebrał w/w pismo w dniu 11 lipca 2014 r. pismo z dnia 02.03.2017 r. - data wpływu 09.03.2017 wraz załącznikami w postaci (...) i protokołów kontroli robót budowlanych oraz zawiadomieniami – k. 146). Nadto należało mieć na względzie, że wysyłane do niego zawiadomienia każdorazowo zawierały pouczenie o skutkach niezastosowania się do wezwań. Nadto oskarżony był informowany o możliwości ustanowienia pełnomocnika w przypadku braku możliwości osobistego stawiennictwa w celu umożliwienia przeprowadzenia czynności kontrolnych. Mimo to oskarżony nie stawiał się w wyznaczonych terminach i nie udostępnił lokalu. Oskarżony w żaden sposób nie wnioskował o zmianę terminu kontroli, bądź usprawiedliwiał swoją nieobecność poprzez przysyłanie zwolnień lekarskich.

Nadto Sąd uznał, że twierdzenia oskarżonego dotyczące konfliktu z nowym zarządem Spółdzielni Budowlano Mieszkaniowej (...) w związku z brakiem uwiarygodnienia zawartych w nich twierdzeń, w istocie miały na celu odwrócenie uwagi od meritum sprawy. Także dołączone przez oskarżonego i sporządzone na jego zlecenie ocena techniczna wraz z załącznikami (k. 168) oraz pismo wraz z załącznikami (k. 41-45) dot. stanu technicznego lokalu (w których podnoszono, że roboty przeprowadzone zostały przez osoby posiadające odpowiednie uprawnienia a także, że „wyburzone i rozebrane ścianki działowe nie stanowiły elementów konstrukcyjnych mających wpływ na stateczność konstrukcji budynku i bezpieczeństwo jego użytkowania...”) nie umniejszają w żaden sposób winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu. Zdaniem Sądu oskarżony jedynie polemizował ze stanowiskiem Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego. Niezależnie od swojej subiektywnej oceny dot. stanu technicznego remontowanego lokalu oskarżony był zobowiązany do jego udostępnienia celem przeprowadzenia stosownych czynności inspekcyjno-kontrolnych przez inspektorów Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego dla (...) W..

Istotne znaczenie dla sprawy miały zeznania świadka **E. S.** - specjalisty w Powiatowym Inspektoracie nadzoru Budowlanego (k. 18, 142-143), która szczegółowo przedstawiła przebieg prowadzonego wobec oskarżonego D. C. postępowania. Relacjonowała, że sprawa była z wniosku Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej (...), która kilkakrotnie próbowała przeprowadzić oględziny lokalu nr (...) przy ul. (...) celem ustalenia stanu faktycznego prowadzonego remontu. Świadek zeznała, że w lokalu najprawdopodobniej zostały wykonane otwory w kominie bądź w ścianie kominowej czy też działowej powyższe okoliczności implikowały konieczność przeprowadzenia kontroli, której termin został wyznaczony na dzień 06 czerwca 2014 r. Świadek podkreśliła, że o terminie kontroli oskarżony został poinformowany zawiadomieniem. Zeznała, że w ustalonym dniu oskarżony nie stawiał się i nie udostępnił lokalu, choć odebrał wcześniej zawiadomienie. Oskarżony został powiadomiony jeszcze dwukrotnie o terminie kontroli (na dzień 02 i 29 lipca 2014 r.), i choć odebrał wystosowaną do niego korespondencję nie stawiał się w wyznaczonym terminie i nie udostępnił lokalu. Świadek wskazała także, że przepisy k.p.a. nakładały obowiązek pisemnego zawiadomienia oskarżonego o terminach kontroli, stąd nie było potrzeby ustalania numeru telefonu oskarżonego. Sąd dał wiarę powyższym twierdzeniom świadka albowiem znalazły one potwierdzenie w dokumentacji zgromadzonej w sprawie w postaci zawiadomień (k. 2, 5, 9), a także protokołów oględzin robót budowlanych (k. 3-4, 7-8, 20-21).

Sąd dał wiarę zeznaniom **świadka M. Z.** – pracownika (...) (k. 200v), aczkolwiek miały one niewielkie znaczenie w zakresie czynienia ustaleń faktycznych. Świadek odniósł się do pisma z dnia 23.11.2016 r. (k. 137), w którym wówczas potwierdził, że oskarżony D. C. odbywał rejsy (...) w dniach: 06.06.2014 r. na trasie W.-W.; 02.07.2014 r. na trasie W.-S.; 29.07.2014 r. na trasie W.-W.. Świadek tłumaczył, iż dziennie wysyłał nawet 150 maili. Często zdarzało się, dostawał wewnętrzne maile, żeby napisać konkretną informację do konkretnej osoby i tak było zapewne w sytuacji dot. oskarżonego. Świadek zaznaczył, że on nie był w stanie stwierdzić czy dana osoba rzeczywiście była pasażerem konkretnego rejsu, musiałby bowiem otworzyć bilet w internetowej rezerwacji i byłby on faktycznie wykorzystany.

Świadek wskazał również, że co prawda istnieją inne systemy rezerwacji, ale on nie ma do nich dostępu. Dodał również, że nie pamięta czy weryfikował informacje odnośnie wysłanej przez niego wiadomości dot. oskarżonego.

Nie budzi wątpliwości również opinia techniczna z k. 11-15 dotycząca robót budowlanych w lokalu stanowiącym własność oskarżonego wskazująca na nieprawidłowości przy prowadzeniu prac budowlanych.

Także przymiotem wiarygodności obdarzono dowody nieosobowe zgromadzone w aktach sprawy. Ich wiarygodność nie została zakwestionowana w toku postępowania.

W świetle powyższej oceny materiału dowodowego nie budziło wątpliwości Sądu, że oskarżony D. C. swoim zachowaniem podjętym w okresie od 06 czerwca 2014 r. do dnia 29 lipca 2014 r. wyczerpał znamiona zarzucanego mu przestępstwa.

Art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane penalizuje zachowanie polegające na udaremnianiu określonych ustawą czynności właściwych organów. Wprawdzie ustawodawca wprost nie wskazał, o jakie organy ani o jakie czynności tych organów chodzi, jednak z analizy przepisów ustawy Prawo budowlane, zwłaszcza art. 81a wynika, iż chodzi o czynności kontrolne wykonywane przez organy nadzoru budowlanego, tj. powiatowego i wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego, a także – choć rzadko – Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego oraz organy administracji architektoniczno-budowlanej. Zgodnie zaś z art. 86 ust 3 ww. ustawy Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego wykonuje swoje zadania przy pomocy powiatowego inspektoratu nadzoru budowlanego. Nadto wskazać należy, że zgodnie z art. 81 ust 4 organy nadzoru budowlanego przy wykonywaniu obowiązków określonych przepisami prawa budowlanego mogą dokonywać czynności kontrolnych, które zgodnie z art. 81a ust. 2 ustawy przeprowadza się w obecności inwestora, kierownika budowy lub robót, kierownika zakładu pracy lub wyznaczonego pracownika, bądź osób przez nich upoważnionych. Czynność sprawcza z art. 91 ust 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane określona została jako udaremnianie, przez które należy rozumieć całkowite uniemożliwienie przeprowadzenia czynności kontrolnych jak niewpuszczenie na teren lub do obiektu, który ma być skontrolowany bądź uniemożliwienie dostępu do dokumentacji. Jest to bowiem przestępstwo materialne, w którym skutek polega na udaremnieniu czynności kontrolnych, a więc może zostać popełnione także przez zaniechanie. Skutek określony w tym przepisie można obiektywnie przypisać zaniechaniu konkretnej osoby, gdy do jej prawnego szczególnego obowiązku należało zapobiegnięcie temu skutkowi. Aby powstała odpowiedzialność karna na podstawie art. 91 ust. 1 pkt 1, musi zostać spełniona przesłanka skutku - istotą udaremnienia jest bowiem podjęcie przez sprawcę czynności faktycznych, których skutkiem jest brak możliwości wykonania przez organ określonej czynności. Jeżeli czynności podjęte przez sprawcę jedynie utrudnią działania czynności organu, wówczas stanowi to znamiona wykroczenia z art. 92 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo budowlane (tak: B. K., Przesłanki i wykroczenia w prawie budowlanym, Prok. i Pr. 1996/1/63-78). Wskazać należy, że przestępstwo to może zostać popełnione wyłącznie umyślnie, przy czym w grę wchodzi zarówno zamiar bezpośredni, jak i ewentualny – gdy sprawca uświadamia sobie, że jego działanie lub zaniechanie może utrudniać kontrolę i godzi się z tym.

Przenosząc powyższe na kanwę niniejszej sprawy niewątpliwym jest, że inspektorzy Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego dla (...) W. mieli prawo przeprowadzenia kontroli lokalu oskarżonego D. C., on zaś miał bezwzględny obowiązek udostępnienia lokalu oraz dokumentacji niezbędnej do przeprowadzenia kontroli. Postępowanie administracyjne o sygn. (...). (...). (...).137.2014.ES wobec oskarżonego zostało wszczęte przez Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego dla (...) W. na skutek wniosku złożonego przez Spółdzielnię Budowlano-Mieszkaniową (...). Opinii techniczna dotycząca robót budowlanych w lokalu stanowiącym własność oskarżonego wskazywała na nieprawidłowości przy prowadzeniu prac budowlanych. W przekonaniu Sądu ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że oskarżony D. C. swoimi zachowaniami podjętymi w okresie od dnia 06 czerwca 2014 r. do dnia 29 lipca 2014 r. w W. w lok. Mieszkalnym nr (...) w budynku przy ul. (...) udaremniał dokonanie określonych ustawą czynności inspektorów Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w postaci kontroli zakresu i sposobu wykonania robót budowlanych w ten sposób, że nie stawiał się w terminach wyznaczonych na kontrolę (dnia 06 czerwca 2014 r. 02 lipca i 29 lipca 2014 r.), pomimo każdorazowego

prawkowego poinformowania go o ich terminach, co wypełniło znamiona przestępstwa z art. 91 ust 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane.

Sąd uznał stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu D. C. za wysoki. Swoim zachowaniem oskarżony naruszył dobro prawne chronione przepisem art. 91 ust 1 pkt 1 jakim jest niezakłócone wykonywanie czynności kontrolnych w zakresie przestrzegania przepisów Prawa budowlanego. Oskarżony działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, bowiem logika zdarzeń wskazuje na przemyślane, założone z góry działanie mające na celu uniemożliwienie przeprowadzenia kontroli w należącym do niego lokalu. Nadto należało mieć na względzie, że wysyłane do niego zawiadomienia każdorazowo zawierały pouczenie o skutkach niezastosowania się do wezwań. Nadto oskarżony był informowany o możliwości ustanowienia pełnomocnika w przypadku braku możliwości osobistego stawiennictwa w celu umożliwienia przeprowadzenia czynności kontrolnych. Mimo to oskarżony nie stawiał się w wyznaczonych terminach i nie udostępnił lokalu. Oskarżony w żaden sposób nie wnioskował o zmianę terminu kontroli bądź usprawiedliwiał swoją nieobecność poprzez przysyłanie zwolnień lekarskich. Należy również mieć na względzie, że zachowanie oskarżonego nie wywołało nader dolegliwych skutków.

W ocenie Sądu stopień zawinienia oskarżonego zasługuje również na miano wysokiego. Oskarżony jest osobą dorosłą i zdrową psychicznie, działał z pełną świadomością, możliwością rozeznania znaczenia i pokierowania swym postępowaniem. Ponadto, nie zachodziły żadne okoliczności zewnętrzne, które niezależnie od woli oskarżonego wpłynęłyby na jego proces decyzyjny.

Rozważając kwestie rodzaju i wysokości kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary, określonymi w art. 53 k.k. Wśród kodeksowych dyrektyw sądowego wymiaru kary można wyróżnić dyrektywy ogólne stypizowane w art. 53 § 1 k.k. będące wskazówkami przy każdym wymiarze kary wobec każdego sprawcy oraz dyrektywy szczególne, które determinują sposób wyboru rodzaju czy wymiaru kary w zależności od określonych okoliczności związanych z pewną kategorią sprawców jak wynika to z dyspozycji art. 54 k.k. lub dotyczących tylko określonych kar (art. 58 § 2 k.k.), bądź szczególnych instytucji wymiaru kary (art. 58 § 3, 59, 61 k.k.). Art. 53 § 1 k.k. wymienia cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary. Są to dyrektywa winy, a więc baczenie aby dolegliwość kary nie przekroczyła stopnia winy, dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości czynu (na ocenę stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k., mogą to być okoliczności przedmiotowe i podmiotowe, jednakże wszystkie związane są z czynem sprawcy, do okoliczności przedmiotowych, które mają znaczenie dla oceny stopnia społecznej szkodliwości należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków, do okoliczności podmiotowych zaliczamy zaś: postać zamiaru, motywacje sprawcy), dyrektywa prewencji indywidualnej uwzględniająca cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, oraz dyrektywa prewencji ogólnej ujęta jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa tj. ostrzeżenie lub odstraszenie tych osób które w przyszłości zamierzałyby popełnić przestępstwo, przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary, sprawiedliwej reakcji sądów oraz umocnienie w społeczeństwie postaw poszanowania prawa.

Do okoliczności obciążających zaliczyć należało przede wszystkim wskazywany wyżej znaczny stopień jego winy i taki sam stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.

Do okoliczności łagodzących należało zaś zaliczyć niekaralność oskarżonego (k. 140).

Z tych powodów Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 40 złotych. Orzekając karę grzywny w tym wymiarze Sąd miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w ramach prewencji indywidualnej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie i cele prewencji generalnej, której zadaniem jest wyrobienie u sprawcy przekonania o nieuchronności kary. W ocenie Sądu kara w takim wymiarze jest wystarczająca by uzmysłowić oskarżonemu nagannosc jego postępowania i jednocześnie powstrzymać go przed wchodzeniem w konflikt z prawem w przyszłości. W świetle sytuacji majątkowej oskarżonego kara grzywny będzie stanowić dla niego odpowiednią do wagi czynu, stopnia społecznej szkodliwości i zawinienia dolegliwość. Stosownie do regulacji art. 33 k.k. ilość

stawek dziennych grzywny wymierzonych oskarżonemu odpowiada charakterowi przypisanego mu czynu, zaś sytuacja majątkowa oskarżonego uzasadnia wysokość orzeczonej jednej stawki dziennej.

Na koszty sądowe złożyły się w przedmiotowej sprawie następujące wydatki Skarbu Państwa: na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. i § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym w łącznej wysokości 40 złotych; na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k. i art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 24 maja 2000 roku w sprawie określenia wysokości opłat za wydanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego – opłata za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 60 złotych (2x30). Na podstawie art. 617 k.p.k., art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (na kwotę kosztów sądowych złożyła się również opłata z tytułu orzeczonej kary grzywny w wysokości 200 złotych. Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od D. C. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 200 złotych tytułem opłaty od orzeczonej kary grzywny. W ocenie Sądu uiszczenie kosztów sądowych w powyższej kwocie leży w granicach możliwości finansowych oskarżonego mając na uwadze, iż D. C. prowadzi działalność gospodarczą, co z pewnością pozwoli mu na zgromadzenie środków finansowych potrzebnych na uregulowanie orzeczonych kosztów sądowych.